

'Het is zo klein allemaal'

Bijzonder bezoek voor historisch schip Vertrouwen

MEPPEL Aan dek van historisch schip Vertrouwen in de Meppeler gracht zitten de zussen Jannie (72) en Marijke (62) Geneugelijk uit respectievelijk Alkmaar en Krimpen aan den IJssel.

Jannie en Marijke Geneugelijk. Leo de Harder

Ze zijn zondag in Meppel om iets van het Grachtenfestival mee te pikken. Maar dat was aanvankelijk niet de aanleiding. Voor het eerst in hun leven zijn ze uitgebreid terug op het schip waar ze ooit op een kleine oppervlakte tien jaar lang met een groot gezin woonden. Sterker: Marijke werd aan boord geboren.

Meppel kent het schip als de 'Vertrouwen' aan de Heerengracht, Jannie en Marijke leefden er op toen het vaartuig nog Concordia heette en zand en grind laadde en loste voor huizen- en wegebouw in Nederland.

Marijke: „Ik ben echt zo emotioneel. Het is zo klein allemaal. Toen woonden we er met ons hele gezin, nu weet je hoe bijzonder dat was. In de kleine bedstee is mijn broer in een stuitligging geboren. Eigenlijk denk ik nu: hoe heeft dat ooit gekund? Als je zelf ouder wordt, ga je dat beseffen.”

Verhalen delen

Via de vorige eigenaar en huidige eigenaren Stefco en Esther Klaver, die in 2019 in bezit kwamen van de Vertrouwen, kwam er appcontact tot stand met de vroegere bewoonsters. Zij hadden de wens

nog eens te kijken op het schip. Stefco: „Ik heb voorgesteld tijdens het Grachtenfestival te komen. We vinden het ontzettend leuk dat Jannie en Marijke nu de verhalen met ons delen. En wij kunnen hun de oude foto's laten zien. We hadden het liefst binnen alles in oude stijl willen laten, maar een deel bleek verrot. We moesten dus echt wat doen.”

Van het schip, dat de ouders van Jannie en Marijke in 1954 kochten, zijn veel dingen echter wel authentiek gebleven, zoals het originele stuurrad en historische steile trapje naar de roef.

Jannie: „Ik herinner me nog goed achterin de twee bedstedes met die kapokmatrassen. En dat er altijd werd gerookt. Ik zie mijn vader nog staan achter het stuurrad, rokend en met een pet op.

'In strenge winters werd er niks verdiend. In de zomers moest alles binnenkomen'

Het leven was zwaar, mijn ouders hebben keihard gewerkt. We moesten zelf laden en lossen. In strenge winters werd er niks verdiend. In de zomers moest alles binnenkomen, hoorde ik van mijn vader. Tijdens de vakanties waren we aan boord, tussendoor naar het internaat. Kun je je nu niet meer voorstellen.”

'De melk kon zo vies zijn'

Ineens komt er een herinnering bij Marijke boven: „Met zwaar weer was het altijd wel spannend. Mijn moeder heeft tijdens het onweer een keer met haar hoofd onder tafel gezeten. En wat dacht je van het schaatsen? Dat hebben we in de winter wel geleerd bij het schip! Communicatie hadden we niet. We moesten altijd heel stil zijn bij de radio om de waterstanden te horen. Daarvan is nu nog het gevolg dat ik 's ochtends direct de radio aanzet.”

Ook Jannie heeft wel iets uit haar jeugd overgehouden, geeft ze toe. „Ik heb altijd veel voorraad. Wij hadden aan boord geen koelkast en vriezer. Bah, dan kon die melk zo vies zijn!”

Naast de vele oude herinneringen die ze delen, halen de dames

Geneugelijk ook hun hart op aan de drukte van het Grachtenfestival. „Meppel is een verzorgde stad met mooie gevels en mooie bloemen. Vanaf het station liepen we gelijk die leuke straatjes in. Vanaf molen de Vlijt hadden we een prachtig uitzicht en we hebben historische films gezien over de scheepvaart. Wat een enthousiaste stad. Wat een heerlijke sfeer en zoveel te doen. Bij een stroopwafeltent kregen we een kopje koffie voor 1,50 euro, waar krijg je dat nog? Er waren zangers en we hebben een heerlijk ijsje gegeten bij de 100-jarige Huberts.”

Ook Jannies man Piet van Utrecht, die eveneens uit een schippersfamilie stamt en met zijn ouders al varende in Meppel kwam, is positief over de stad. „Ik prijs Meppel dat ze niet dezelfde stommiteit als Hoogeveen heeft begaan om alle grachten dicht te gooien.”

Charme van oude schepen

Stefco en Esther Klaver beleven voor 't eerst het Grachtenfestival vanaf de Vertrouwen. Normaal is hun vaste ligplaats aan de Heerengracht, voor de gelegenheid

van het Grachtenfestival zijn ze naar de overzijde verhuisd, ter hoogte van Keizersgracht 18. „Het is twintig meter opschuiven en het is toch of je op een totaal andere plek woont”, zegt Stefco. „We werden wakker en het voelde niet als thuis. Het licht is anders, het verkeer is anders, de gevels van de huizen staan dicht op onze boot. Grappig, onze buren zeiden precies hetzelfde.” Stefco vertelt dat hij al vanaf vrijdag constant aanloop had van bezoekers.

„Er liggen natuurlijk ook veel boten die hier geen vaste ligplaats hebben. Ook wij kijken onze ogen uit. Vrijdagavond hebben we een schippersdiner gehad in de achterzaal van restaurant De Tipbrug. We zijn nog even heerlijk naar de Stoombootkade gelopen.”

Esther zegt samen met haar man te hebben genoten van de dagen. „Mensen kijken continu met interesse naar ons schip. Ze maken een praatje. De mensen zien de charme van oude schepen. De sfeer is gemoedelijk, het is feest.” ■